

ÁGAI ADOLF:

Zsidónak születni...

Zsidónak születni! Miért nem inkább hottentottának? Mi vár rád, szegény gyermek? Születtél s szemre lobbantják, élni akarsz s megpanaszolják. Mit keresesz az emberek között, kik térítők, apostolok s bölcsek dacára sem veték még el előítéleteiket, kik hisznek a kék vérben s megesküsznek rá, hogy a néger rabszolgának született, kik gyöngéidért üldöznek, hibáidért elítélnék s agyonhallgatják jó tulajdonságaidat? Egy napos létedre is lehetne annyi agyad bánni

azt, hogy meglettél, s ha száz esztendőre viszed is föl, nem lesz elég eszed belátni, hogy a más ember fia csakugyan különb anyagból van teremtvé, mint te.

S te mégis megszülettél.

Anyád fájdalmak között hozott világra. Életébe, mely a bánat, munka s lealáztatás hosszú sora, életébe megjelenésed hozná azon ritka sugarat, mely néha derűt hint létének homályába. Örül! Pedig tudja, hogy rád sem vár egyéb, hogy Isten szép földén csak mások türelmessége hagy meg, hogy kitérnek előled s ráriasztanak veled a pajkos gyermekekre, hogy menten elviszed őket, ha szépen el nem hallgatnak.

Nem keserítem el első perceidet. S mégis. — Ki tudja? Szép, boldog jövő várhat rád, hisz „tüneményes idők járnak!“ Mire felnősz, tán nem is az a nap ragyog már az égen, tán egy új csillagzat, mely minden folttól ment, világítja be nagy e világot. A biztató hajnal mintha szürkülne is már. Ha úgy *polgárnak* születnél, ha egy fényes múlt fölötti ének ráillenék a közel jövőre, ha egy ezredéves bánat: szent, fönséges örömgyanánt emelkednének ki hamvaiból, ha egy szép, egy dicső napon arra ébrednél, hogy hazája került a hontalannak, hogy édes szülőföldednek mondhatod azon rögöt, melyen bölcsőd állt, tiednek azon hantot, mely alatt szeretetteid porladoznak!...

Ó, ez lesz az igazi föltámadás napja, ekkor kiálts hosannát, Messiásod megérkezett, halleluja, halleluja!

Vérmes remények ezek?

(*Magyar Izraelita, 1862.*)